

Arrest

nr. 152 218 van 10 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 mei 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit betreffen de bestreden beslissingen.

1.2. Verzoeker heeft op 24 februari 2015 vrijwillig het grondgebied verlaten om naar Ierland te gaan.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep gericht vast, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 7 mei 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 21 mei 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 augustus 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De advocaat van de verzoekende partij stelt naar aanleiding van de beschikking contact te hebben opgenomen met zijn cliënt via e-mail. Hij bevestigt dat zijn cliënt in Ierland verblijft en hem stukken heeft overgemaakt ten bewijze van het feit dat zijn asielaanvraag in behandeling is in Ierland. Gevraagd naar het belang bij het beroep gelet op deze uiteenzetting, stelt de advocaat van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten in die mate abusief te achten dat het de verzoekende partij verhindert naar België te komen indien hij dit wenst en in hoofdzaak omdat het bevel ten onrechte werd genomen daar – gelet op voornoemde Ierse documenten – ten onrechte wordt verwezen naar Duitsland als land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet getuigt van enig belang bij huidige procedure.”*

2.5. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker ter terechtzitting geen elementen aanvoert die kunnen aantonen dat hij nog een belang heeft bij de beslissing tot weigering van verblijf. De inhoud van de beschikking blijft dus overeind, waar deze stelt: *“Er blijkt aldus dat verzoeker thans niet langer beoogt dat zijn asielaanvraag door de Belgische autoriteiten wordt onderzocht, zodat hoe dan ook niet kan worden ingezien welke belang verzoeker heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.”* Voorts bevestigt verzoeker ter terechtzitting dat het bevel om het grondgebied te verlaten reeds werd uitgevoerd, dit op vrijwillige wijze. Verzoeker meent zijn belang te ontlenen aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten hem zou verhinderen om naar België te komen indien hij dit wenst. Echter, het uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten verhindert verzoeker niet om zich terug naar België te begeven van zodra hij over de nodige binnenkomstdocumenten beschikt. Verzoeker voert in hoofdzaak aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd gegeven daar er ten onrechte wordt verwezen naar Duitsland als land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Met dit summier betoog, dat gericht is tegen de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij nog steeds belang heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het gegeven dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat hij nog een actueel belang heeft, brengt hij geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking, namelijk dat verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep, blijft daardoor overeind.

2.6. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA